

МОЛОДІЙ КОМУНІЗМ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 15 (522)
—
НЕДІЛЯ
4
лютого 1962 р.
Ціна 2 коп.

„Мій особистий вклад у будівництво комунізму“

Репортаж із засідання бюро обкому ЛКСМУ, яке відбулося 2 лютого 1962 року

БУВ ЗВИЧАЙНИЙ трудовий день. Це був день ударної комуністичної вахти молоді на честь наступних комсомольських з'їздів. А втім, для групи новаторів, керівників бригад і ударників комуністичної праці підприємств, будов міста Кіровограда він був незвичайним. Сьогодні, після робочого дня, вони, група юнаків і дівчат, запрошені в обласний комітет комсомолу.

Здається, зовсім недавно дізналася країна про цю чий могутній злет творчої ініціативи, енергії молодих будівників комунізму. Правофлангові семірічки, комсомольці дніпропетровської та київської обласних комсомольських організацій розпочали патріотичний рух під девізом: «Мій особистий вклад у будівництво комунізму».

Цей почин знайшов гарячий відгук у серцях тисяч юнаків і дівчат орденоносної Кіровоградщини.

...Вісімнадцята година. В кабінеті першого секретаря обкому ЛКСМУ члени бюро, секретарі комсомольських організацій підприємств і будов, робітники, які першими відгукнулися на заклик своїх ровесників.

— Тихо, товариші! — говорить головучий. — Сьогодні ми обговорюємо питання про рух молоді області за особистий вклад у будівництво комунізму.

Слово надається ударнику комуністичної праці слюсарю інструментального цеху заводу «Червона зірка» Петру Пасічнику. Він стає до столу і чітко викладає свій план, доповідає, що вже зроблено по його втіленню в життя. За ним виступає Володимир Бубело, бригадир з агрегатного заводу, Люда Колісниченко з пачішної фабрики, Олександр Чистяков, член бригади будівельників...

Слухаєш їх розповіді, вдивляєшся в обличчя і бачиш: є в людей інтерес до життя, вони задоволені сьогоднішнім днем і твердо впевнені в своєму майбутньому. Люди все-таки відпрацювали зміну, а скільки у них енергії й бадьорості, якою радістю світяться їх очі!

Юрид з трудовими подарунками молоді виробничники зобов'язалися підвищити технічні і загальноосвітні знання, надати допомогу своїм товаришам в роботі і навчанні, брати участь у громадсько-корисній праці, в роботі народних дружин, жити за принципами морального кодексу будівника комунізму.

БЮРО обкому ЛКСМУ схвалило роботу комсомольських організацій, молодих передовиків по розгортанню широкого руху молоді під девізом: «Мій особистий вклад у будівництво комунізму» і зобов'язало комітет комсомолу залучити до цього патріотичного руху всіх юнаків і дівчат області.

— Цінність цього змагання в тому, — говориться в постанові, — що воно визначає конкретне завдання кожного трудівника, дозволяє кожній молодій людині, де б вона не працювала, яку б посаду не займала, внести свій вклад у всенародну справу.

На закінчення розмови на бюро обкому перший секретар Олександр Мальований широко, від усього серця подякував молодим робітникам за величезну роботу на своїх ділянках виробництва. Він говорить, що бюро обкому нагородило Почесними грамотами обкому ЛКСМУ П. Пасічника, В. Бубело, В. Куркотілова, Л. Ластовіну, Л. Даценка, О. Чистякова, Л. Колісниченко, Л. Бармак, Т. Акімову. Потім вручає Почесні грамоти присутнім, міцно тисне руку і бажає доброго здоров'я, успіхів у трудовому і особистому житті.

В особливо піднесеному настрої розходилися усі з обкому комсомолу.

А завтра знову за роботу, на нові перемоги!

Тамара Акімова,

швея Кіровоградської швейної фабрики

— Обов'язково постарайся навчити своїй складній операції (вточування рукавів) ще семеро дівчат з нашої бригади. Виконуватиму норму не менш як на 120 процентів і доможусь права здавати продукцію без контролера. Закінчу підготовчі курси, які зараз відвідую, а далі поступлю в Київський технологічний інститут легкої промисловості.

Віктор Куркотілов,

бригадир комсомольсько-молодіжної бригади заводу «Сільгоспдеталь»

— Ми розробили свій, робництва і цілковиту відсутність браку. Продуктивність праці у цьому році підвищимо не менш, як на 1,5 процента. Річний план зобов'язуємося виконати до 45-ої річниці Великого Жовтня. У кожного з членів бригади є й свій особистий план.

ДЕЛЕГАТИ З'їЗДУ КОМСОМОЛЬСЬКОГО

У КІРОВОГРАДСЬКОМУ педагогічному інституті багатьом знайома ця дівчина. Це — Валентина Мотова, студентка III курсу фізико-математичного факультету. Вона очолює комсомольське бюро факультету, є членом міського комсомолу. Молодь виявила Валентині високу честь: її обрано делегатом на XIV з'їзд ВЛКСМ.

На знімку: Валентина МОТОВА. Фото В. КОВПАКА.

Петро ПАСІЧНИК,

робітник заводу «Червона зірка», ударник комуністичної праці

— Свою частку праці в побудові комунізму ми повинні визначати конкретно. У мене вона буде такою:

дорожитиму кожною хвилиною робочого часу, виконуватиму за шість годин семигодинні завдання. Власне, я вже тепер справляюсь з цим, а тому працюю зараз в рахунок 1963 року. Оволодіваю суміжними професіями. Крім основної своєї — слюсарської, я зможу працювати фрезерувальником, шліфувальником, стругальником. Своє вміння передам учневі — вихованцю технічного училища.

В минулому році мною було подано шість раціоналізаторських пропозицій, з яких впроваджено у виробництво чотири. Ранні повинні визначати конкретію займатимуся й надалі. Зараз зайнятий однією з своїх пропозицій — виготовлення механізму для складання ланок ланцюгів, що дасть змогу вивільнити 10 робітників.

Навчання і спорт — це те, без чого ми не можемо йти в комунізм. Влітку цього року закінчую машинобудівельній технікум. Постійно займатимуся спортом і надалі. Зокрема, щоденно — гімнастикою. Адже після гімнастики і напильник в руках міцніше тримаєш.

А головне — в комунізм потрібно увійти всебічно досконалою людиною.

М. С. ХРУЩОВ —

кандидат у депутати Верховної Ради СРСР

МОСКВА, 1. (ТАРС). Сьогодні в столиці почалося висування кандидатів у депутати Верховної Ради СРСР.

На зборах робітників, інженерів, техніків і службовців металургійного заводу «Серп і Молот» на пропозицію майстра стана «250» сортопрокатного цеху Л. Я. Садікова кандидатом у депутати Ради Союзу по Калінінському виборчому округу міста Москви одногласно висунуто Першого секретаря Центрального Комітету КПРС, Голову Ради Міністрів СРСР товариша М. С. Хрущова.

Вчора наприкінці зміни в механічному цеху Знамянського паровозного депо відбулися передвиборні збори, присвячені висуванню кандидатів у депутати Верховної Ради СРСР.

Слово надається машиністу-інструктору В. С. Погрібному.

— Нашому колективу випала велика честь висунути своїх представників у

ЧИМ ТИ ЗУСТРІЧАЄШ КОМСОМОЛЬСЬКІ З'їЗДИ?

НАБЛИЖАЄТЬСЯ той день, коли збереться в столиці молодість, цвіт і окраса Батьківщини — кращі представники Ленінського комсомолу. А перед цим, у лютому, в Київ з'їдеться для великої розмови передова молодь України — делегати XIX з'їзду ЛКСМУ.

Вже обрані посланці на комсомольські з'їзди і від Кіровоградщини. Кожному з нас, звичайно, хочеться, щоб доповіли вони там про наші звитяжні діла, про хороші починання. А для цього прагнуть комсомольці в дарунок своїм з'їздам принести натхнену працю молодих рук, політ творчої думки. Ці трудові подарунки готуються нині у заводських цехах, на фермах артілей, на поки що скutih морозом розлогих ланках.

Широта розмаху, перспектива і разом з тим конкретність зобов'язань — ось що визначає нинішнє передз'їздівське змагання комсомольців, що поширилося по всій країні. Мають свої успіхи у цьому славному русі і молоді кіровоградці.

Одними з перших в області кинули клич змагатися за гідну зустріч комсомольських з'їздів молоді залізничники Знамянки. Вони зобов'язалися до дня відкриття з'їзду провести 1000 великовагових составів, зекономити 500 тонн палива, значно підвищити технічну швидкість.

З новим починком виступили днями молоді агрегатівці. Молодіжна бригада Анатолія Лимаренка вирішила змагатися за звання комуністичного колективу імені XIV з'їзду ВЛКСМ й взяла на себе нові високі зобов'язання.

Нові врожайні рекорди мають намір здобути у цьому році наші молоді кукурудзіводи. І велику частку тієї праці, що буде вкладає ними, вони прагнуть виконати тепер і рапортувати з'їздам, що міцний фундамент під врожай вже закладено. Щоденно до 200 тонн перегною вивозить на свою 120-гектарну ділянку механізована ланка П. Коренюка з колгоспу імені Суворова Голованівського району. Молоді механізатори, керівники ланок Леонід Меркошенко й Петро Гранін з артілі імені Кірова Новомиргородського району, які вирішили у цьому році виростити без затрат ручної праці 800 гектарів кукурудзи, в ці дні самовіддано трудяться на ремонті техніки й удобренні площ.

Хорошими підрахунками зайняті нині молоді трудівники — вони обмірковують, скільки надпланової продукції можна видати до знаменної дати в житті комсомолу, яке зобов'язання під силу виконати кожному. Ліда Задорожня, доярка з колгоспу імені XXII з'їзду КПРС Новгородківського району, дала слово надіти від кожної з закріплених за нею корів до квітня по 900 літрів молока. По 500 літрів на корову надіють Ліда Бойко, доярка-комсомолка з артілі імені Леніна Кіровоградського району. А Таня Ярова з колгоспу імені Калініна Ульяновського району вказала у своєму комсомольському зобов'язанні, що виростить 150 телят. Зараз добовий приріст кожної голови молодняка у її групі становить до 900 грамів.

Однак трудовий ентузіазм молоді залишається поза увагою окремих райкомів комсомолу. Не відчувається передз'їздівського піднесення в багатьох первинних організаціях. Ось хоч би одна найчисленніша в Рівнянському районі комсомольська організація артілі імені XX з'їзду КПРС. Тут налічується 89 комсомольців. Вони працюють на провідних ділянках колгоспного виробництва і, звичайно, кожен в змозі підвищити продуктивність своєї праці. Та секретар комітету Тетяна Гранко ніяк не знайде часу, щоб скликати збори, визначити конкретні підвищені зобов'язання.

Не стали бойовими штабами по організації змагання на честь комсомольських з'їздів і Петрівський та Устинівський райкоми, де також не розроблено зобов'язань, не визначено рубежів, які може здолати молодь району.

Потрібно більш енергійно ширити і підтримувати трудову ініціативу молоді.

Звитяжну працю, спрямовану на виконання історичних рішень XXII з'їзду КПРС — ось що повинні нести назустріч з'їздам комсомольці.

сутні зустріли бурхливими оплесками.

На трибуні машиніст Герой Соціалістичної Праці Г. С. Рикунів.

— Я підтримую пропозицію про висування канди-

риш, майстер водіння великовагових составів і економії палива.

Висунуті кандидатури одногласно підтримали майстер електроцеху І. Савранський, машиніст-інструктор Б. Козьменко, секретар комсомольської організації В. Богуславський, фрезерувальник В. Корольов.

У прийнятій резолюції збори постановили висунути кандидатами у депутати Ради Союзу по Знамянському виборчому округу № 506 Миколу Михайловича Шверника і Володимира Михайловича Малеева.

КАНДИДАТИ ЗАЛІЗНИЧНИКІВ

датов у депутати Ради Союзу Миколу Михайловича Шверника. Пропонує висунути кандидатом до Ради Союзу також нашого кращого виробничника, машиніста локомотива, керівника бригади комуністичної праці Володимира Михайловича Малеева. За час роботи в депо він зарекомендував себе, як чуйний това-

вищі органи державної влади. Від імені робітників, інженерно-технічних працівників депо я пропоную висунути кандидатом у депутати Ради Союзу члена Президії ЦК КПРС, голову Комітету партійного контролю при ЦК КПРС Миколу Михайловича Шверника.

Цю пропозицію всі при-

У всеозброєнні зустріти весну!

Гідну зустріч четвертій весні семірічки готують трудівники сільського господарства України. З величезним задоволенням сприйнявши повідомлення про скликання чергового Пленуму Центрального Комітету КПРС, колгоспники, працівники радгоспів під керівництвом партійних організацій вишукують нові резерви виробництва. Вони спрямовують свої зусилля на те, щоб уже в цьому році радянський народ відчув реальні плоди здійснення заходів, пам'яток ХХІІ з'їзду партії по сільському господарству.

Сміливі рубежі вирішили взяти працівники сільського господарства нашої республіки — вони зобов'язалися виробити в цьому році 2,3 мільярда пудів зерна, продати державі 1,84 мільйона тонн м'яса, 8 мільйонів тонн молока, 35 мільйонів тонн цукрових буряків, 1,2 мільйона тонн насіння олійних культур, збільшити виробництво і продаж інших продуктів рослинництва і тваринництва. В здійсненні цих зобов'язань надзвичайно велика роль механізаторів.

Питанням впровадження передового досвіду механізаторів республіки по комплексній механізації вирощування і збирання кукурудзи, гороху і цукрових буряків, механізації трудових процесів на тваринницьких фермах, високоефективному використанню техніки і проведенню її ремонту присвячена республіканська нарада механізаторів України, що відбулася 1—2 лютого.

У роботі наради беруть участь бригадир тракторних бригад, механіки, інженери і передовики — механізатори колгоспів і радгоспів, директори, головні

РЕСПУБЛІКАНСЬКА НАРАДА МЕХАНІЗАТОРІВ УКРАЇНИ

інженери і начальники СКБ заводів сільськогосподарського машинобудування, наукові працівники, керівні працівники партійних, радянських, сільськогосподарських і комсомольських організацій, всього близько 12 тисяч чоловік.

Коротким вступним словом нараду відкриває Голова Ради Міністрів Української РСР В. В. Щербицький.

З величезним піднесенням, під бурхливі оплески учасники наради обирають почесну президію у складі Президії Центрального Комітету КПРС на чолі з вірним лєнінцем Микитою Сергійовичем Хрущовим.

На нараді з доповідями виступили: О. В. Гіталов — бригадир тракторної бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району Кіровоградської області, двічі Герой Соціалістичної Праці, Л. О. Ганяч — головний інженер Нікопольського районного відділення «Сільгосптехніка» Дніпропетровської області, М. Д. Галенко — старший науковий співробітник Українського науково-дослідного інституту механізації і електрифікації сільського господарства, П. О. Журавський — механізатор колгоспу «Прогрес» Жашківського району Черкаської області, В. П. Мельниченко — бригадир тракторної бригади колгоспу «Україна» Кіровоградського району Кіровоградської області, Є. О. Писецький — головний інженер радгоспу «Перемога» Васи-

лівського району Запорізької області, В. І. Діденко — голова колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС Житомирського району Житомирської області, Ю. К. Киртбая — завідуючий кафедрою учбової частини Української академії сільськогосподарських наук, В. С. Крамаров — директор Українського науково-дослідного інституту механізації і електрифікації сільського господарства.

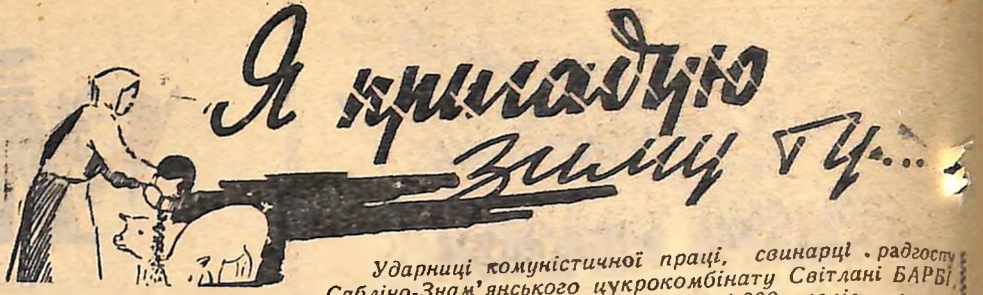
Механізатори, бригадир тракторних бригад, інженери, обговорюючи насущні питання дальшого піднесення колгоспного і радгоспного виробництва, намітили конкретні шляхи здійснення завдань комплексної механізації всіх галузей сільського господарства.

На нараді з великою промовою виступив перший секретар ЦК КП України М. В. Підгорний.

Учасники наради прийняли Звернення до всіх механізаторів, техніків та інженерів колгоспів, радгоспів і районних відділень «Сільгосптехніка», до всіх трудящих Радянської України.

З великим піднесенням, під бурхливі, довго не стихаючі овації учасники наради прийняли тексти вітальних листів Центральному Комітетові КПРС і Центральному Комітетові КП України.

В роботі наради взяли участь товариші О. І. Івашенко, І. П. Казанець, Н. Т. Калыченко, Д. С. Коротченко, І. С. Сенін, П. Ю. Шелест, В. В. Щербицький, М. Д. Бубновський, А. Д. Скаба, В. К. Клименко, П. К. Кошовий, заступники Голови Ради Міністрів Української РСР Г. П. Бутенко, Б. І. Вольтовський, П. Я. Розенко.

Ударниці комуністичної праці, свинарки радгоспу Сабліно-Знам'янського цукрокомбінату Світлани БАРБИ, яка відгодувала в 1961 році 1.300 голів свиней, присвячую.

У промоклім халаті до пахв,
У чоботях холодних гумових

Йшла свинарка.

Грибами пах

Сірий день, що здавався задумою,
Виповзав з-за радгоспних ферм,
У соломі пшеничній плутався,
Тяжко дихав під тиск атмосфер
І туманом холодним кутався.

Я пригадаю зиму ту —
Шістдесятного року грудень, —
Тонкосольозу німу сльоту
І багнюки липкі запруді.
І свинарку.

І лице
І гарячий, мов жар вугілля,
Погляд карих її очей,
Сміх дзвінкий, і насмішливо

смілий

Голос дівчини.

Я не знав,
Що колись, через рік, може й менше,
Сколикне весь район вона
Своїм подивом смілих звершень.

... У промоклім халаті до пахв,
У чоботях холодних гумових
Йшла свинарка.

Грибами пах

День сирій, що здавався задумою,
Йшла Світлана, і шлях її
Простелився в буденній праці.
На долонях пекли мозолі,
Мов сухі колочки акацій.

А на фермі ще й вереск злий:
Тісняга, як в гнізді пташинім,
Збудувати б загін новий,
Щоб привільно гуляли свині,
А ще краще було б, якби

Механізмів на ферму побільше...
Ну, а поки що... щодоби
У приміщенні нижче, мільше...
Вже її нехватає рук,
Вже у грудях тривогу відчутно.

Раптом серця стриваний перестук:
Що ти, дівчино? Як же бути?
Встань! Не треба.

Дивись — весна.
Ти здаєшся? А як же
слово:
Тищу триста свиней —
одна?

З червоним мандатом ударника

БОЛИ голова робітничого комітету Іван Тимофійович Богданов оголосив, що почесне звання ударника комуністичної праці присвоюється механізатору Рудольфу Юрійовичу Мауреру, в залі знялась буря оплесків. А з останніх рядів до столу президії рушив невисокий, худорлявий юнак з вродливим обличчям і акуратною зачіскою.

Було видно, що він хвилювався і ніяковів — чи то від незвички до такої пошани товаришів, чи від того, що був у спеціалі, а всі прийшли на цей урочистий вечір святково одягнуті. Але що поробиш — Рудольфу треба через півгодини приймати зміну. І коли Іван Тимофійович вручав йому невеличку червону книжечку, міцно потис мозолясту руку механізатора, знову залунали оплески.

Незабаром Рудольф був уже на електростанції. Силкував прийти в себе. Не залишилась його сумлінна праця непоміченою, — оцінили. Радів Рудольф і за щирі поздоровлення комсорга Валентина Івлева, наварника по роботі Георгія Безлатнього та інших товаришів. Шкода лише, що Валі не було на вечорі, вона теж раділа б за нього, гордилася ним.

Рудольф глинув на годинника: перша година ночі. Валя, напевно, вже спить, пригорнувшись до себе доньку Світлану.

Молодий батько посміхається... Солодко, мабуть, сплять його милі, хороші Валя і донька і не знають, яка вродистість зараз у нього на душі. Вранці він їм про все розповість.

... Трудовий шлях почався у Рудольфа Маурера ще там, у рідному Закарпатті. В 1957 році закінчив середню школу робітничої молоді в місті Мукачеві. Трохи раніше до цього в промартілі «Карпати» набув спеціальність столяра-червонодеревника. І відкрилась перед юнаком широка дорога в життя. А воно все настільки квітало у свій вир.

Подався сімнадцятирічний Рудольф з комсомольською путівкою у донецький край на будівництво шахти «Закарпатська-комсомольська». Рік пробув там і повернувся додому змушляний, сильний.

— Поїхали на Кіровоградщину, — запропонував йому друг Радик Сіладі. — Справжній степ побачиш. Скільки око сягає — простір, рівнина, колиться море хлібів. Я оце приїхав провідати рідних і знову туди.

— А робота знайдеться?
— Скільки завгодно!

Так і прибули Рудольф Маурер, Радик Сіладі, Юрій Полак, Микола Стець у другий відділок радгоспу «Червоний землероб». Робочих рук тут справ-

ді не вистачало. Хлопців зустріли радо, влаштували в гуртожиток і вже наступного дня вони працювали. Рудольф влаштувався скотарем. Робота не з легких, проте хлопець швидко освоївся, здружився з тваринниками, і ті не могли нахвалитись старанністю юнака. Потім був фуражиром — доставляв на ферму корми. І куди б не послали Рудольфа, він працював з душею.

Не одна дівчина вподобала вродливого хлопця, не одна затримувала на ньому погляд. Та успіху «досягла» радгоспна співачка Валя Гульбич. Закохався в неї юнак, та й вона теж.

Згодом побралися. Минув рік.

— Рудольфе, за хорошу роботу пошлемо тебе незабаром на навчання в Бобринецьке училище механізації, — сказав йому керуючий відділком І. А. Скрипник.

Юнак добре розумів, що треба вчитись, що машини повсюдно скоро замінять ручну працю. Та й тягло ж його до техніки. Тільки все якось вийшло несподівано.

То нічого, що Рудольф мав сім'ю і майже кожної суботи приїздив з Бобринця в радгосп, до дружини. Він знаходив час виступати і в збірній команді району в товариських зустрічах по футболу, сумлінно вивчав техніку і на відмінно закінчив училище...

В радгоспі за Рудольфом закріпили комбайна «СК-3». Забув про спокій, бо йшло збирання хлібів. За живий період зібрав більше 200 гектарів зернових. А потім допомагав колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС. І там же скопив 45 гектарів. Тоді ж виникло і зміцніло бажання боротись за почесне звання ударника комуністичної праці.

Минали дні. Польові роботи було закінчено. Рудольф здав комбайна і пішов у бригаду ремонтників, потім працював на електростанції.

Спогади урвалися...

Рудольф оглянув дизеля, який рівномірно працював на малих обертах... О шостій ранку прилади показали збільшення навантаження. Значить, вже працює сепараторний пункт і водокачка. Машиніст збільшив оберти двигуна.

Селище прокидалось. До Рудольфа, що вийшов покурити на свіже повітря, доносились музика, яка линула з гучномовця. Він спостерігав, як раз-у-раз спалахувало світло у вікнах. І кола у великому житловому корпусі теж засвітилися вікна, Рудольф посміхнувся:

— Встали й мої...

Через кілька хвилин вони поздоровлять його з почесним званням ударника комуністичної праці.

В. ПРОЦЕНКО.

Бобринецький район.

НАРОДЖЕННЯ

ПЕРЕД нами дитячий ілюстрований журнал, що видавався піонерами та учнями трудової школи Маловишківського цукрозаводу. Періодичність його — раз на місяць. Перший рік видання — 1922-й. Редакція у зверненні до своїх маленьких читачів і кореспондентів писала: «Журнал нас об'єднує тісно в одну сім'ю, в ньому, як в дзеркалі, відображається наше життя, наші настрої та почуття».

Це — рукописний журнал. З хвилюванням перегортаємо любовно написані сторінки. Автори віршів, зарисовок, оповідань, загадок і малюнків до них — діти віком 8—14 років, учні нової, радянської школи. Четверокурсник Кудря на першій сторінці журналу за 1 листопада 1922 року так писав у вірші: «Здраствуй, новая школа, / Под красным знаменем своим».

Під червоними прапорами, разом зі своїми батьками ми радянські діти ставали на шлях нового життя. Вся історія зародження піонерії тісно пов'язана з боротьбою за зміцнення влади Рад. Біля колосків піонерської організації стояла Комуністична партія, яка поклядала на підрастаюче покоління велику відповідальність у тому, що за більшовиками — партією боротьби з старим, — охоче піде молодь, бо саме їй належить майбутнє.

У ЖОВТНЕВІ дні юнаки і дівчата всієї країни героїчно боролись разом з старшим поколінням за Радянську владу. Активну участь у цій боротьбі брали і діти робітників. Ось який документ опублікувала 12 грудня 1917 року газета «Известия», орган Єлисаветградської Ради робітничих, солдатських і селянських депутатів: «Товаришу редактор! Просимо помістити в нашій шановній газеті подяку за розповсюдження наших закликів юними розвідниками. Близько партії більшовиків». Юні розвідники, які в 1917 році безстрашно виконували найвідповідальніші завдання партійної організації м. Єлисаветграда (так називався тоді Кіровоград), пізніше стали зачинателями піонерської організації на Кіровоградщині.

Першими декретами Радянської влади було запроваджено використання праці дітей віком до 14 років у промисловості, скорочено робочий день для підлітків до 6 годин. Був підписаний декрет про охорону праці і обов'язкове навчання дітей. Організовувались кращі приміщення для сиріт, дитячі бібліотеки і капіталістам, передавалися дітям.

29 жовтня 1918 року в Москві відбувся перший з'їзд РКСМ, а 26 червня 1919 року — перший з'їзд

КІРОВОГРАД, Проспект Комуністичний, 19. — На цю адресу щодня з усіх кінців Радянського Союзу, навіть з-за кордону йдуть листи і телеграми, газети і

Якщо погано, переходь жити до титки... Уроки ж, мабуть, ніде вчити... Юнак посміхнувся: «Нічого мати не знав. Сьогодні ж напишу листи і телеграми, газети і

ОСЬ студентки II курсу фізико-математичного факультету Жанна Поліщук і Світлана Русанова (фото вгорі). Одна одній щось доводять пошепки, щоб не

ТА НЕ всі студенти йдуть до ідальні. Адже можна і самому приготувати сніданок чи обід.

В побутових кімнатах часто можна бачити юнаків і дівчат за приготуванням страв. Правда, інколи борці виявляються то пересоленими, то, навпаки, зовсім, «прісним». Особливо часто це трапляється у хлопців-«кухарів».

Анатолій Татаренко, першокурсник з філологічного, десь забарився.

— Ой лихо, зовсім википіло, — бідкається він тепер над спустілою каструлею (фото справа). Лідія Хорольська, студентка другого курсу, співчуває хлопцеві.

— Буває. Вари ще раз...

си, динаміки. А головне — слідкують за чистотою і порядком. Адже мешканцям хочеться завоювати звання «Кращий гуртожиток міста» або й «Кращий гуртожиток педагогічних вузів України».

Третьокурсниця Валентина Мотова, Поліна Нагорна і Лідія Гончаренко (фото внизу) аміють зі смаком прибрати в кімнаті. Зайдіть до них і одразу відчуєте домашній затишок. Недарма дівчата одержали Перехідний червоний вимпел комсомолу і студпрофкому за зразковий санітарний стан.

ПОБУВАВШИ в гуртожитку, ви побачите, яким цікавим, змістовним

журнали. У п'ятиповерховому будинку міститься студентський гуртожиток педагогічного інституту. Живуть у ньому дружною сім'єю більше чотирьохсот п'ятдесяти юнаків і дівчат.

Якось студент Б. одержав листа від матері. Вона писала: «...Як тобі живеться?»

А життя студентів і справді цікаве, багатогранне. Нині якраз гаряча пора — зимова екзаменаційна сесія. Тож багато часу доводиться сидіти над конспектами, підручниками. Готуватись де: просторий, світлий читальний зал. Тут щодня

заважати іншим. Вони завжди удвох готуються до кожного екзамену.

В обідню пору читальний зал потроху пустіє. Та й хіба можна всидіти за книгою, коли з студентської ідальні долинає запах різноманітних страв.

— Ну як, смачно? — звертаємось до Ліни Розумович і Лідії Бараненко з III курсу і Антоніни Перкіної з II курсу.

Дівчата хвалять обід, запрошують нас до столу. В ідальні чисто, привітно. У великих вазах стоять квіти.

САМООБСЛУГОВУВАННЯ в гуртожитку запроваджено давно. Студенти самі мийуть підлогу, прибирають в кімнатах, ремонтують електроплитки, утю-

життям живуть майбутні педагоги. І нехай не турбують батьки й матері про те, чи не погано живеться їх дітям. Для юнаків і дівчат гуртожиток став рідною домівкою.

Л. ЛИПА,
завідуючий позаштатним відділом студентської молоді.
м. Кіровоград.
Фото К. ВАСИЛЬКА.

Гуля Виступу Лисовенко Лисовенко Микола

СТАРОДУБЕЦЬ ПАРУБКУЄ, ЛІСОВЕНКО СПОСТЕРІГАЄ

«— Більше в нашій хаті ти жити не будеш. Шукай іншу квартиру і не пізнаєш за три дні, щоб твого духу тут не було.»

Гіркими слезами залілася Валя. Темні кола закружились перед очима. Вистачило сил тільки запитати: «За віщо, Васю?»

Двоє молодих людей покохали одне одного. Одружилися. Всі, хто їх знав, були певні, що це буде щасливе подружжя. Та не так сталося. Василь якось несподівано і зовсім незрозуміло повірив якийсь брудній плітці на Валю. Він вигнав дружину з дому, не побажав більше жити з нею. Про це йшлося в кореспонденції «Стародубець знову парубкує...», опублікованій у нашій газеті 14 січня 1961 року.

Підступна, підла поведінка комсомольця Василя Стародубця, який вигнав дружину через два місяці після весілля, викликала справедливе обурення і гнів читачів газети. Його жорстокості і непростимі легковажності дивуються студенти і робітники, колгоспники і воїни, хлопці і дівчата, чоловіки і жінки.

«...Ніби лещатами здавило моє серце, поди переохопило в грудях, коли я прочитав кореспонденцію «Стародубець знову парубкує...» — пише в листі до редакції агроном колгоспу імені Кірова Бобринецького району Володимир Швець. — Не вірю своїм очам, читаю вдруге... Таки так. Василь, наша радянська людина, поступила так негідно, так по-варварськи з Валентиною...»

Я не певнений, Василю, чи дійдуть до тебе мої слова і чи ти правильно зрозумієш мене. В мене теж мола сім'я, є дві доньки-красуні. І хай би що не говорили про мою Надію злі люди, я не покинув би її. Бо сам знаю, що любить мене. Любить так, як тебе Валентина... А злі язички... Всеюмо наговорити можуть...»

А ось інший лист. Пишуть його студенти Кіровоградського медучилища. «Ми глибоко обурені поведінкою Стародубця. Як може людина, вихована радянською школою, комсомолом, людиною, яка служила в Радянській Армії, поступити так пліжно з людиною, яку любив. Не віряться навіть, що почуття кохання у Василя перемогла мілка брехня...»

В Старовійчико з Доліньської дивується легковажності і жорстокості Василя. Вона розповідає, що коли виходила заміж, теж пліток було чимало. Але ні вона, ні її коханий Віктор не слухали злих язичків. І ось вже третій рік вони живуть щасливо. В Старовійчико обурена, як може Василь безпідставно вірити якомусь мерзотнику-брехунові.

«Я звертаюсь до солдатської совісті Василя Стародубця, — пише рядовий Вячеслав Сніжков з Марійської АРСР. — Ти розбив своє життя, образив Валю заради того, щоб потішити свого недоброзичливіця. Я хочу дати тобі пораду, як колишньому солдату і земляку: введи на чисту воду палткарів, розберись в своїх погугтах.»

Вчником Василя Стародубця обурені десятки інших читачів, відгук яких немає змоги навести.

Та з села Петрівки Компаніївського району, де живе В. Стародубець, редакція не одержала жодного листа. Ніхто з товаришів, які

живуть і працюють поруч з Василем, не написали, як вони оцінюють вчинок Стародубця, чи допомогли йому зрозуміти життєву помилку, що вони зробили для відновлення сім'ї.

Редакція зв'язалася по телефону з секретарем комсомольської організації артілі імені Карла Маркса, де працює Василь, Миколою Лисовенком. Наводимо нижче цю розмову.

Редакція: — Очевидно, ви читали кореспонденцію «Стародубець знову парубкує...»? Нас цікавить, що змінилося після виступу газети?

М. Лисовенко: — Нічого. Василь зараз на тракторі працює. Гуляє, парубкує...

Редакція: — А ви, як секретар, комсомольці робили спробу, прагнули вплинути на Василя, розібратись, що й до чого?

М. Лисовенко: — Ні. Знаєте, як кажуть, горбатого могила виправить. Так і з Василем.

Редакція: — Дивно чути таке від вожака молоді. Ви ж повинні були обговорити на комітеті, на зборх виступ газети, заслухати Стародубця. Це ви зробили?

М. Лисовенко: — А навіщо ця формальність? Це ж нічого не дасть.

Редакція: — Микола! Ваш товариш, Василь, зробив підлість, якщо хочете — наплював людині в душу, ганьбив життя Валі. І ви до цього всього байдужі?

М. Лисовенко: — А що ж нам робити? Невже карау кричати? Василь — не мала дитина, розуміє все краще за мене. Що ж я йому можу сказати?

Редакція: — І ви вважаєте, що людина, яка калічить комусь життя, робить підлість, достойна бути в комсомолі?

М. Лисовенко: — Ну, ну, бачите, бачите... З Компаніївського райкому комсомолу теж до цього часу не надійшло відповіді на виступ газети. Невже і працівники РК ЛКСМУ байдужі до долі Валентини, неже і в них такі черстві душі, що миряться з несправедливістю, з неповагою до людини, з крижаною холодною комсомольськими ватажків?

Працівники райкому випнали Програму КПРС, добре пам'ятають немеркучий принцип морального кодексу будівника комунізму: «Людина людині — друг, товариш і брат». В своїх виступах перед молоддю вони часто говорять про чуйність і товарищівність, про моральний кодекс. Але на ділі ті, хто повинен не лише пропагувати, але й жити за священними принципами кодексу високої моралі будівника комунізму, самі проявляють неповагу до людини, негідно ставляться до скривдженної жінки.

Читачі газети вірять, що Василь повернеться до Валентини, зрозуміє свою помилку. І вони житимуть у злагоді. В Швець з села Береславки Бобринецького району, наприклад, запрошує Василя разом з Валентиною до себе в гості. Читачі сподіваються, що вони будуть щасливі. В цьому їм повинні допомогти товариші — комсомольці. А що ж скажуть товариші з села Петрівки і працівники Компаніївського райкому комсомолу?

Треба сподіватися, що на цей раз з відповіддю читачам вони не затримуються.

комсомолу України. Відтоді дитячий комуністичний рух набирає більш організованого характеру. При комсомольських осередках на Кіровоградщині, як і по всій країні, створюються дитячі групи, які залучаються до громадського життя. Такі групи почали діяти на заводі «Червона зірка», при комсомольському осередку друкарів та на інших підприємствах міста.

ВІДГРИМІЛА громадянська війна. Радянська молодь, діти тримали перший екзамен в період відбудови народного господарства. Підприємства нашого нинішнього обласного центру не працювали: не вистачало палива, сировини. На заклад Єлисаветградського повітового комітету партії всі осередки комсомолу в місті оголосили себе мобілізованими. Комсомольські збори приймали такі рішення: «Працювати без хліба. Не дати охолонуті котлам. Не дати зупинитись заводам і фабрикам». Під цими красноповісними резолюціями ставили свої підписи і члени дитячих комуністичних груп. В суботниках і недільниках разом з комсомольцями брали активну участь діти і підлітки. Вони збирали металевий брухт, розбирали завали, наводили порядок на залізничних станціях.

Ось один із епізодів того часу. Учні новоукраїнських шкіл за закликом волосного партійного комітету організовано прибули на станцію Адабаш. Кожному класу знайшлася посильна і цікава робота. Працювали настільки завзято, що за п'ять годин упорядкували станцію та під'їзні колії, вивезли шлак і сміття. Про цей недільник повідомила газета «Известия» (м. Єлисаветград) 13 квітня 1920 року.

А в селі Грузькому, де на недільник по ремонту мостів і упорядкування вулиць вийшло дві тисячі селян, діти — учні місцевої школи — в той же день зорали шкільний город, засіяли його, а також допомагали дорослим.

(Закінчення буде).

В. КАЛІНИЧЕНКО,
директор державного архіву Кіровоградської області.
Є. ГОРБУНОВА,
старший науковий співробітник архіву.

БУЛО це кілька місяців тому. Машиніст-дизеліст Гайворонського графітного комбінату Леонід Гумениш, знявши робочу спеціалку, з хвилюванням одягнув форму прикордонника. Підійшов до дзеркала, де юрмилися десятки його нових друзів, і задоволено посміхнувся.

Нелегкими були перші кроки солдатського життя: і до режиму ніяк не міг звикнути, і на тактичних заняттях був не з перших. Але це тривало недовго. Леонід, не виключаючи сил, вникав у таємниці прикордонної служби, вперто оподівав технікою, відвідував гімнастичну секцію.

— Справжнім прикордонником будеш лише тоді, — не раз наставляв юнака сержант Чертенков, — коли навіть домігнешся успіхів, не забудеш про наполегливість, пильність.

І ось тиждень напруженого навчання позаду. Одержано знання, необхідні для служби на кордоні. Відмінником бойової і політичної підготовки, загартованим спортсменом-розрядником прибув рядовий Л. Гумениш на прикордонну заставу.

Перший вихід на охорону кордону... Іде невеликий, але рясний дощ. Густий туман не дає змоги бачити більше, ніж на три кроки. Але Леонід зіркну вдаль, пильним поглядом прощує кожну кушечку, кожне деревце... І хоч на чергуванні не було ніяких пригод, Леоніда поздоровляли друзі, коли він повернувся на заставу. А командир виніс коротку солдатську подяку: молодець.

І прикордонник Леонід Гумениш добре знає, за що його так тепло вітали однополчани, за що виніс подяку командир.

І. СОЦЕНКО,
старший сержант
Н-ської частини.

На знімку: Л. Гумениш.

«Як живеш ти?»

Людина майбутнього... Якою буде вона? Звичайно ж, член комуністичного суспільства відзначатиметься високою спідомістю, багатим духовним світом. Але як треба жити зараз, щоб по-справжньому будувати завтрашній день і вступити в нього з повним моральним правом.

Про це і говорили учасники диспуту «Людина комуністичного майбутнього», який відбувся нещодавно в Знам'янському сільськогосподарському технікумі.

Кодекс високої моралі, проголошений Програмою КПРС, глибоко хвилює учнів Г. Гончара, В. Шабанова. Своїми думками про участь у суспільно корисній праці поділились учні Ф. Островера, випускник В. Матвеев, викладачі П. І. Фоменко, В. Ю. Юсініна та інші.

М. ШАПОВАЛ,
м. Знам'янка.

...Поки стеля не впаде

АДЖАМСЬКА дитяча бібліотека обслуговує 950 читачів і налічує в своєму фонді 19 тисяч книг. Але в тісному приміщенні дуже важко розмістити всю літературу.

Після ліквідації Аджамського району в селі звільнилось багато будівель, та, незважаючи на неодноразові прохання надати для бібліотеки інший будинок, ми одержуємо відмови.

Зараз приміщення бібліотеки в аварійному стані. Батьки не пускають до нас своїх дітей. Ми також не можемо спокійно працювати.

Поряд з бібліотекою є приміщення колишнього готелю. В минулому році ми просили, щоб нас перевели туди. Сільська Рада не погодилась. Мовляв, там буде школа-інтернат. Насправді ж в будинку знаходиться шкільна майстерня.

Виконком сільської Ради допомогти нам відмовляється, а тому звертаємось до вас, товариші з редакції. Нам тісно, фонд збільшується, приміщення темне, а головне — кожну хвилину може завалитися.

ПРАЦІВНИКИ БІБЛІОТЕКИ: Аленіна, Богуненко, Дзвіник.

БАТЬКИ: Сидоренко, Кукулєнко, Богуненко, Макаренко, Гребінчук, Головка.

ІЗ ЗАЛИ СУДУ

КАТУ НЕМАЄ ПОЩАДИ

НА ПОЧАТКУ Великої Вітчизняної війни Семен Скульський працював бригадиром однієї з риболовецьких бригад в Заполяр'ї, у тих місцях, де Лена впадає в море Лаптевих.

Близько двох з половиною тисяч кілометрів на лижах до Нюрби пройшов Семен, щоб вступити добровольцем в діючу армію. В одному з боїв важко контужений С. Скульський потрапив у полон.

...Табір смерті. Сотні в'язковополонених, замучених голодом і хворобами, нелюдськими катуваннями гітлерівських головорізів, щоденно прощалися з білим світом. Понад десять тисяч чоловік замучено у цьому жалювливому таборі. 800 полонених, які залишилися в живих, фашисти етапом погнали на південь. Зупинили в Умані. Загнали в корпуси цегельного заводу. А потім — виснажлива робота на вокзалі. Ось тут і трапилася нагода вирватися на волю.

Семен скочив у гальмову будку одного з вагонів состава, який проходив мимо. Кізя настала темрява, поїзд проходив повз ліс. Скульський викинувся з поїзда і подався в гущавину.

Минав села, обережно випитуючи у людей дорогу до партизанів.

Йому пощастило. Він натрапив на Євгена Рачинського, одного з членів Сальківської підпільної комсомольської організації Гайворонського району.

Уроженець далекого Заполяр'я, якут по національності, як рідний був прийнятий Семен Скульський в невідомому Сальковому. Він хотів мстити фашистам, які заливали кров'ю Україну, Білорусію, Прибалтику. Стали народним месником допомогли йому українські друзі.

Разом з комсомольцями Євгеном Рачинським, Леонтием Ковальчуком, Леонідом і Любою Владневими, Миколою Мохортом та іншими членами Сальківської підпільної комсомольської організації Семен Скульський добував для партизанського загону зброю і продовольство. Маючи радіоприймач, юні месники приймали зведення Радянського Інформбюро і в навколишніх селах поширювали листівки з правдивою інформацією про становище на фронтах. Вони випустили більше 500 листівок, переправили через Буг в партизанський загін «Буревісник» багато відданих Радянській владі людей. У цій героїчній боротьбі пліч-о-пліч з українцями мужньо боровся і якут Семен Скульський.

Не дожили до світлої години визволення, до того омріяного дня перемоги друзі Семена Скульського — комсомольці Микола Мохорт, Леонтій Ковальчук, Люба Левицька, Леонід і Люба Владневі і їх мати Раїса Сергіївна, Надія Зелінська, Текля Дробот і інші побратими по спільній боротьбі з окупантами та їх прихвостнями — поліцаями. 11 березня 1944 року за три години до вступу радянських військ у Гайворон Михайло Дорошев та «іже з ним» по-звірячому розстріляли в піщаному кар'єрі біля міста 48 партизанів, серед яких були і бойові друзі Скульського.

Та не вдалося кату Дорошеву замести сліди своїх кривавих злочинів. Справедлива караюча рука радянського правосуддя знайшла його і посадила на лаву підсудних.

Гайворонський клуб залізничників імені Воровського та прилеглий до нього майдан не могли вмістити всіх, хто прийшов на судовий процес військового трибуналу Київського військового округу. Чотири дні, з 29 січня по 1 лютого, численні свідки давали показання у справі мерзенного ката-похвостача Дорошева.

Засідання трибуналу відбулося під головуванням О. В. Березіна, державним обвинувачем виступив М. С. Алхі-

„Локомотив“ готується до першості

СПОРТСМЕНИ товариства «Локомотив» міста Гайворона провели відбіркові товариські зустрічі з хокею.

Зараз хокеїсти райцентру готуються до першості Південно-Західної залізниці, яка незабаром відбудеться в Конотопі. На тренуваннях і в поєдинках з іншими командами району найкраще зарекомендували себе гравці А. Павлов, М. Чернега, В. Кін, С. Хоменко та ряд інших спортсменів.

В. КУЗНЕЦОВ.

На знімку: основний склад гравців хокейної команди м. Гайворона.

Кросворд

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 5. Римський історик. 6. Артилерійське знаряддя. 7. Держава Близького Сходу. 8. Газ. 9. Місто в Західній Україні. 10. Частина балансу. 11. Товста парусина. 12. Відомий радянський вчений. 13. Спеціаліст сільського господарства. 14. Персонаж повісті М. В. Гоголя «Тарас Бульба». 15. Чехословацький письменник-сатирик. 16. Держава в Азії. 17. Хижа тварина. 18. Піклування. 19. Ріба. 20. Хвороба очей. 21. Тропічна рослина. 22. Міра ваги дорожніх каменів. 23. Дротиний канат. 24. Вага упаковки. 25. Мінерал. 26. Велика безлюдна площа, майже позбавлена рослинності.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Один з легендарних засновників Києва. 2. Місто в Сибіру. 3. Вокальна п'єса. 4. Переміна. 5. Основне положення російської радянської літератури. 7. Овочева рослина. 11. Досконалість в якій-небудь галузі, мета прагнень: діяльність людей. 12. Спеціаліст по лексикографії. 13. Сільськогосподарська професія. 15. Верхня частина дерева. 18. Один з видів жита. 20. Спиртний напій. 24. Пастух овець. 25. Фарба. 26. Російський винахідник-самоучка. 28. Країна в Європі. 30. Втрата окремим органом життєздатності. 31. Пустиня в Середній Азії. 34. Спортсмен. 35. Малюнок, що зображає земну поверхню.

Склад читач нашої газети
П. БОНДАРЕНКО.
м. Бобринець.

том. Однак заглянемо в книгу відгуків.

«Велике спасібі! Для мене було щастям побачити коханого. Величезне спасібі!» Підпис навмисне нерозбірливий.

«Безмежно вдячна за представлену можливість побачити сина, онука і невістку. Всі щасливі. Белла!»

«Дуже приємно було бачити свою дочку і розмовляти з нею. Голос зовсім не змінився, так і хотілося простягнути руки і обняти. Кротова».

«Краса! Тепер уже можна призначити побачення по відеотелефону!»

Ось в салон входить жінка. Вона викликала батьків — киян. На екрані телевізора видно, як на тому кінці провода старі неквапливо сидять в крісло, радісно дивляться на дочку. Тепер можна поговорити! Незважаючи на похилий вік, старі тримають себе так, наче все життя тільки й робили, що говорили по відеотелефону!

Цікаво нагадати, що маленький відеотелефон був зроблений в лабораторії автоматики і телемеханіки Ленінградського Палацу піонерів. Не дивно, що їх старші братам вдалося здійснити відеотелефонний зв'язок між трьома містами.

— Алло, я вас бачу, — стане через кілька років таким же популярним виразом, як сьогодні:

— Алло, я вас чую...
В. ГРИГОР'ЄВ.

візійного кабеля, який сполучає Київ, Москву і Ленінград. Спочатку москвичі дві години розмовляють зі своїми сусідами на півдні і на півночі, а потім ленінградці бесідує з киянами. Ввечері лінія буває зайнята трансляцією телевізійної програми.

На станціях відеотелефонів завжди пожевлено.

Раз-у-раз в переговорний салон заходять люди різних професій і різного віку. Розміщуються перед екраном телевізора цілими сім'ями. Чому вони йдуть сюди? Очевидно, тому, що по відеотелефону сказане можна доповнити мімікою і жес-

мов. Громадським обвинувачем виступав майстер інструментального цеху Гайворонського паровозоремонтного заводу Д. П. Бунчак.

Патріот Семен Скульський пройшов на лижах понад дві з половиною тисячі кілометрів з далекої Якутії, щоб добровольцем піти на фронт, у важких умовах потрапивши в полон, не порушив присяги радянського воїна, а став народним месником.

А Дорошев? Уроженець Кінель-Черкаського району Куйбишевської області, цей 27-річний відщепенець, потрапивши в полон, у січні 1942 року з потрохами запровадив на службу окупантам, став зрадником радянського народу.

На запитання головуючого трибуналу, чому він порушив присягу, чому не пішов до партизанів, Дорошев цинічно відповів:

— Я не знав української мови. Я був тут чужою людиною...

Чужа людина?! Де? На українській радянській землі? Він, Дорошев, бачте, не знав української мови, зате легко порозумівся з гітлерівськими головорізами на їх мові — мові куль і багнетів.

Вже з перших своїх кроків запроданської служби Дорошев показав, що по-собачому відданий своїм хазяям. Кров холоде в жилах і гнів розпиряє груди, коли слухаєш показання численних свідків — очевидців кривавої трагедії в Хашеватому.

Лютневим ранком 1942 року гайворонська поліція на 80 підводах виїхала в Хашеваті і вчинила масові арешти єврейського населення. Зігнавши у сільський клуб понад 900 стариків, жінок і дітей, поліцаї групами по 20 чоловік погнали їх на розстріл. За вісімсот метрів від клубу в яру, роздягнувши і поставивши на коліна радянських людей, поліцаї в упор у потилицю розстрілювали їх з гвинтівки. Численні свідки показали, що активну участь у цій кривавій екзекуції брав Дорошев.

Після цього поліцаї три дні грабували майно розстріляних і відвозили в Гайворон.

Западалий лакуза Дорошев не заперече своє участі у страті на привокзальній площі в Гайвороні радянського громадянина Федота Короля. Неодноразово цей убивця разом з жандармами і поліцаями брав участь в облавах на партизан на території Гайворонського, Ульяновського, Голованівського та колишнього Підвисоцького районів. Війдждаючи на облави, Дорошев часто був за кулеметника, мав особисту вогнестрільну зброю. Як показали свідки, та й сам Дорошев не заперече, що він знущався над арештованими радянськими громадянами та партизанами. 11 березня 1944 року Дорошев разом з іншими поліцаями мордував, в'язав руки дротом та вірвовками і з кулеметом супроводжував до місця розстрілу 48 партизанів.

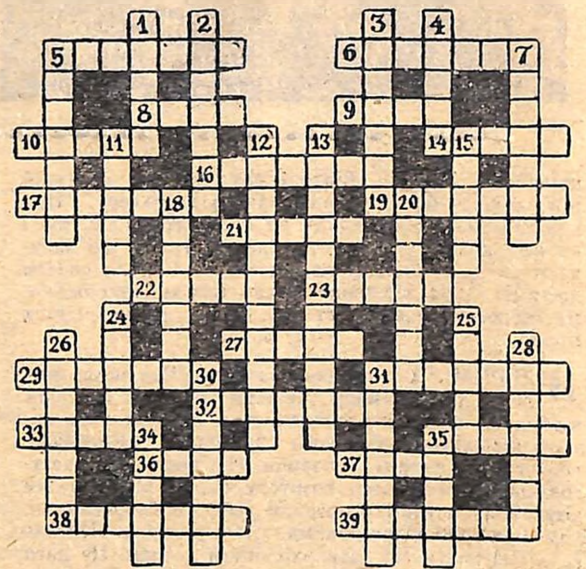
Фашистський прихвостень Дорошев всіляко силкувався зняти з себе вину за участь у катуваннях радянських людей, прикидався невинним ягням.

Та даремні всі ці жалюгідні потуги. Свідки і потерпілі, численні архівні документи з незаперечною очевидністю розкрили огидне нутро цього виродка. Припертий до стіни фактами, Дорошев визнав себе винним у вчинених ним злочинах.

За зраду Батьківщині, за мордування і масові розстріли радянських людей військовий трибунал засудив Дорошева до вищої міри покарання — розстрілу.

Громадськість схвально зустріла цей справедливий вирок радянського правосуддя.

О. ШКАБОЯ,
спецкор «Молодого комунара».

Редактор **П. МАРЧЕНКО.**

В КИНОТЕАТРАХ МІСТА

Кінотеатр ім. Дзержинського. «АРТИСТ З КОХАНІВКИ». Початок о 10 год. та 11 год. 40 хв. ранку, 1 год. 20 хв., 3 год., 4 год. 40 хв. дня, 6 год. 20 хв., 8 год., 9 год. 40 хв. вечора.

Кінотеатр «Сивішесь». Для дітей «МІСТ БУДЕ ВИСАДЖЕНО В ПОВІТРІ». Початок о 10 год. ранку і 2 год. дня.

«ХРЕСТОНОСЦІ». Початок і серія — о 12 і 4 год. дня, 6 і 8 год. вечора, 11 серія — о 10 год. вечора.

Кінотеатр «Хроніка». Документальний фільм-концерт «МІ З УКРАЇНИ». Демонструється з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «БІТВА В ПУТІ» — 1 серія. Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

Кінотеатр «Мир». «ЗАКЛИК». Початок і серія — о 10 год. ранку, 12 і 4 год. дня, 8 год. вечора, 11 серія — о 2 год. дня, 6 і 10 год. вечора. З 5 лютого демонструватиметься фільм «ЛІТА ДІВОЧІ». Проводяться попередні продаж квитків.

ПИСЬМІТЬ!

Адреса редакції: м. Кировоград, вул. Луначарського, 36.
«Молодий комунар» — орган Кировоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кировоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.
БК 00040. Зам. № 1034. Т. 27.000.

ЗАХОДЬТЕ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!
Кировоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова.